

Cantate! Zingt de Heer een nieuw lied!

Aanstaande zondag is het zondag "Cantate", het zou een zondag moeten worden waarop we nog meer dan anders een loflied aanheffen. In deze paastijd is er alle reden om een loflied te zingen: De Heer is immers opgestaan en we zijn in blijde verwachting van de heilige Geest. De "halleluja's" van de paasnacht worden in vele toonaarden en teksten herhaald in juist deze periode van jaar.

Veel mensen in de kerk houden van zingen, ik ook.

Ik vind het altijd weer een cadeautje als ik ergens een voor mij onbekend lied leer. Ik kan me dan een nieuwe tekst en een nieuwe melodie "eigen" maken, een lied om te bewaren in mijn geheugen, en vaak in mijn hart. Veel kerkmensen dragen zo een grote innerlijke rijkdom met zich mee.

Ik ga al vele jaren naar de kerk. Mijn ervaring is dat er over de liederenkeuze in de kerk altijd veel gesproken, dan wel gediscussieerd wordt. Het is te moeilijk, te veel of te weinig, te modern of te ouderwets, teveel aangepast aan ouderen, of juist teveel rekening gehouden met de jongere generatie. Te antieke woorden, of te moderne vage termen.... Vult u zelf maar in.

We hebben allemaal onze voorkeuren, liederen die we meedragen in ons hart, liederen die ook ons dragen door het leven heen. Lieder van troost én van dankbaarheid, liederen vol vragen en liederen vol vertrouwen. Op deze zondag "cantate" realiseer ik me hoe muziek en geloof bij elkaar horen, in elk geval voor mij.

De psalm zingt: God troont op de lofzangen van zijn volk. Ik vind het een ontroerende gedachte, dat God zou tronen op onze muziek. Dat God troont op de prachtige liederen die we uit volle borst meezingen. Maar misschien ook wel op de moeilijke melodieën waar we met wat meer moeite en niet helemaal zuiver bij het laatste couplet komen.

Misschien kunnen we elkaar wel eens vertellen wat ons lievelingslied is, en welke herinneringen of emoties bij dat lied horen. Dan gunnen we elkaar in kijkje in ons hart, daar waar echte muziek ontstaan én raakt.

Joke Kolkman